

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάσσεται υπό τῆς ἑπιμελείας τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν σφραγισμῶν, ἀληθῆς παρὰ τὸν ἑαυτῶν ἑαυτῶν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁγίου καὶ χρησιμώτατον εἰς τὰς οἰκίας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσπεριτικοῦ δραχ. 7.—Ἑσπεριτικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ῃν ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ψ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, Ἐναντὶ Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 13 Σεπτεμβρίου 1897

Ἔτος 19^{ον}.—Ἀριθ. 38

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 289)

Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν κυνηγῶν ἐβάδιζεν ὁ Ναπολέων, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος. Ἀγαπῶν τὸν Ἀκόλουθον καὶ θέλων νὰ τον ἔχη πάντοτε πλησίον του, εἶχε διατάξῃ νὰ τὴν δώσουν ἓνα ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ἵππους τῶν σταύλων του. Ἐτρέχουν λοιπὸν καὶ οἱ δύο ὡς ἀστραπὴ, ὑπερβαίνουν κατὰ πολὺ τοὺς ἄλλους κυνηγούς μετ' ὀλίγον καὶ ἐξαφανίζονται ὀπίσθεν τῶν πυκνῶν θάμνων.

Αἰφνης ἓνας ἀγριόχοιρος ἐξορμᾷ ἀπὸ μίαν πυκνὴν λόχημον.

Ἀπὸ ὅλα τὰ εἶδη τῆς θήρας, ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπροτίμα τὴν τοῦ ἀγριοχοίρου. Ἐδῶ δὲν πρόκειται νὰ φονεύσῃς ἐν δυστυχῆς ζῶον, ἐξηνητημένον ἀπὸ τὴν μακρὰν πορείαν, ἐπτοημένον ἀπὸ τὰ γαυγίσματα τῶν σκύλων καὶ ἀπὸ τὰ σαλπίσματα τῶν κυνηγῶν, μὴ ἔχον ἄλλο ὄπλον, παρὰ δύο κέρατα, τὰ ὁποῖα μᾶλλον ὡς στολισμὸς τῷ χρησιμεύουν. Ἀπεναντίας ἐδῶ πρόκειται νὰ μετρηθῆς πρὸς ἐχθρὸν ἐπίφοδον, διαθέτοντα ἰσχυρότατα ὄπλα, τοὺς χαυλιόδοντας καὶ ἔχοντα μὲτρίαν δυνάμιν θυμασσίαν. Ἄν ἡ θήρα εἶνε εἰκῶν τοῦ πολέμου, ἡ θήρα τοῦ ἀγριοχοίρου προπάντων δικαιολογεῖ τὴν παρομοίωσιν ταύτην.

Ἐγκαταλείψας λοιπὸν τὴν καταδίωξιν τῆς ἑλάφου, ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀκολουθούμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος μόλου, ἐτρέπη τῶρα ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ ἀγριοχοίρου. Μετ' ὄλον του τὸ βάρος, τὸ ζῶον τρέχει ταχύτατα, συντρίβον τοὺς κλάδους τῶν χαμοδένδρων. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς σκύλους ἀφήκαν καὶ αὐτοὶ τὴν ἑλάφον καὶ ἠκολούθησαν τὰ ἔχνη τοῦ ἀγριοχοίρου, ὁ ὁποῖος ἐστράφη, ἑτοιμὸς νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον των.

Ἄλλ' ὁ Αὐτοκράτωρ ἐξαίφνης ἐσταμάτησε καὶ ἀφήκε τοὺς ἑλαίνους νὰ πέσουν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἵππου του... Ὁ νοῦς του πλανᾷται μακρὰν, πολὺ μακρὰν. Ποῦ; Εἰς τὴν Ρωσσίαν ἀναμφιδόλως, ὅπου τὰ λείψανα τοῦ στρατοῦ

του ἀγωνίζονται ἴσως ἀκόμη κατ' ἐχθρὸν πολὺ φοβερωτέρου ἀπὸ αὐτὸν ἐδῶ, ὁ ὁποῖος, στηριχθεὶς ἐφ' ἑνὸς δένδρου, παρουσιάζει πρὸς τοὺς σκύλους τοὺς τρομεροῦς του χαυλιόδοντας.

Ὁ Ἐκτωρ βλέπει ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ εἶνε ἀφηρημένος, ὅτι ὁ ἀγριόχοιρος ἐτοιμάζεται νὰ ἐφορμήσῃ ἐναντίον του, νὰ τον πληγώσῃ, νὰ τον φονεύσῃ ἴσως... Ἀφοβὸς τότε, περνίλει τὸν ἵππον του καὶ ὀρμᾷ γενναίως κατὰ τοῦ ζῶου, διὰ νὰ τὸ ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὴν προσβολήν, τὴν ὁποίαν μελετᾷ.

Ὁ ἀγριόχοιρος, ἐξηγηριωμένος ἀπὸ τοὺς σκύλους, οἱ ὁποῖοι γαυγίζουν λυσσωδῶς, ἀλλὰ μὴ τολμῶν ἀνδρῆ νὰ τοὺς προσβάλῃ, στρέφεται καὶ ἐφορμᾷ κατὰ τοῦ ἵππου τοῦ Ἐκτορος. Ὁ ἵππος τρομάζει, ρίπτει τὸν ἀνάβατόν του καὶ τρέπεται εἰς φυγήν. Ὁ Ἀκόλουθος πίπτει ἐπὶ τῆς χλόης, ἐκβάλλων κραυγὴν.

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ ἀφυπνίζει τὸν Αὐτοκράτορα.

Βλέπων τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διατρέχει ὁ Ἀκόλουθός του, ἀναπηδᾷ ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου του, ἀρπάζει ἐκείθεν ἐν πιστόλιον, σκοπεύει τὸ ζῶον καὶ πυροβολεῖ. Ἡ σφαῖρα φυτεύεται εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἀγριοχοίρου.

— Φύγε! φύγε! φωνάζει ὁ Ναπολέων πρὸς τὸν Ἐκτορα εἰμπορεῖ ἀκόμη νὰ πηδήσῃ ἐμπρὸς καὶ νὰ σε διαπεράσῃ μετὰ τοὺς χαυλιόδοντας. Πρόσεξε!

Ὁ Ἀκόλουθος ἐσπευσε νὰνεγερθῇ καὶ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Αὐτοκράτορος, συναισθανόμενος προπάντων ὅτι, καθὼς ἔμεινεν ἄνευ ἵππου, οὔτε

τὴν δυνάμιν εἶχεν, οὔτε τὸ ἀνάστημα νὰ μετρηθῇ μετὰ τοιοῦτον ἐχθρὸν.

Μετ' ὀλίγας στιγμῆς ὁ ἀγριόχοιρος ἐξηπλώθη ὀλωσδιόλου ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἦτο νεκρός.

— Ὁρατὰ! εἶπε γελῶν ὁ Αὐτοκρά-

« Ἀρπάζει ἐν πιστόλιον, σκοπεύει καὶ πυροβολεῖ. » (Σελ. 297, σσ. 6'.)

τωρ, ὁ ὁποῖος εἶχε διατήρησιν ὄλην του τὴν ἀταραξίαν. Βλέπω ὅτι δὲν ὠφελήθησεν πολὺ ἀπὸ τὰ μαθήματα τῆς ἵππασίας. Ἔτσι πίπτουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ ἄλογον μετὰ τὸ πρῶτόν του τίναγμα; Ἴθι θὰ ἔκαμνεν τότε εἰς καμμίαν ἔφοδον ἵππου;

Ὁ Ἐκτωρ ἀπέμεινεν ἀναπολόγητος. — Ἐλα, ἔλα, τῷ εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀστετεύομαι. Φώναξε τῶρα τὸ ἄλογόν σου νὰ πηγαίνωμεν ἀπ' ἐδῶ.

Η ΓΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΤΟΥ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΟΥ ΚΥΝΗΓΙΟΝ

Τὴν ἡμέραν ποῦ ἐγινά δεκαπέντε ἐτῶν, ὁ παππούς μου ἐχάρισε ἐνα τουφέκι.

«Τουφέκι! ἀνέκραξα· καὶ μάλιστα ὀπισθογεμῆς! Καλὲ αὐτὸ ἦτο ἴσα-ἴσα τὸ βνεϊρόν μου! ὦ, τί χαρὰ!

— Εἶσαι λοιπὸν εὐχαριστημένος, παιδί μου; Τί καλὰ! . . . Πρόσεξε τώρα, να συνειθίσεις νὰ ρίχνεις εἰς τὸ σημάδι. Πρόκειται νὰ μάθης νὰ σκοπεύεις καλὰ καὶ

— Καὶ προπάντων νὰ ἔχῃς τὸ νοῦ σου, Γιώργο! προσέθεσε ἡ μητέρα μου, στενάχουσα. Ἀχ, πῶς φοβοῦμαι νὰ μὴ...

— Ἄ, μπᾶ! δέκοφεν ὁ παππούς. Ὁ Γιώργος ἐγίνε σήμερα δεκαπέντε ἐτῶν· τώρα περὶ εἶνε ἄνδρας· ἤμπορεῖ νὰ τον ἐμπιστευθῆ κανεὶς. Ἀρῆσε νὰ ἰδῆς τί ὠραία ποῦ θὰ μάθῃ νὰ σκοπεύῃ, καὶ ἄβριον μεθαύριον ποῦ θὰ τον πάρω μαζί μου ἐπὶ τὸ κυνήγι, δὲν θὰ του γλυτώσῃ οὔτε λαγῶς, οὔτε πέρδικα!

— Εἰς τὸ κυνήγι! . . . Εἰς τὸ κυνήγι! . . . ἐφώνησε κατενθουσιασμένος. Θὰ πάρω εἰς τὸ κυνήγι! Ζήτη!

— Καὶ σίτων θοιαμβευτικῶς τὸ τουφέκι μου, ἐσπευσα νὰ καταβῶ εἰς τὸν κήπον, ἀνυπόμονος νὰ δοκιμάσω τὴν σκοπευτικὴν μου δεξιότητα.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἔκαυσα μερικὰ φυσίγια, σκοπεύων τὴν θύραν ἐνὸς ξυλίνου παρατήγματος, τὸ ὅποσον εὕρισκετο εἰς τὸν κήπον μας. Ἀλλὰ δὲν κατῶρθωσα νὰ τὴν ἐπιτύχῃ οὔτε μίαν φορὰν! Τότε, ἀφ' ἐνὸς μὲν κατηνύσθη ὁ πρῶτός μου ἐνθουσιασμός, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἐνόησα ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ κατασκευάσω ἐνα καλύτερον σημάδι καὶ νὰ γυμνασθῶ μὲ τὰ σώστά μου.

Κατεσκευάσα ἐνα πλαισίον ξύλινον, ἀρκετὰ μεγάλον ἐτένωσα ἐπάνω εἰς αὐτὸ ἐνα καρτόνι ἄσπρο, ἐξωγράφισα ἐπάνω εἰς τὸ καρτόνι μὲ σινικὴν μελάνην ἐνα λαγῶν, καὶ τὴ βοήθεια τοῦ φίλου μου Σόλωνος καὶ δύο πασσάλων, ἔστησα τὸ ὅλον εἰς μίαν ἄκραν τοῦ κήπου.

Τὶ ὠραῖος ὁ ζωγραφιστὸς ἐκεῖνος· λαγῶς! Μεγάλᾳ πόδιᾳ, μακρυὰ αὐτιά, οὐρὰ μικροῦτσικη καὶ στρογγυλή, μάτια μεγάλα καὶ πεταχτά. Ἐβγαίνε μέσα ἀπὸ ἐνα θάμνον, — τὸν ὅποιον εἶχα παραστήσῃ μὲ μεγάλας πινελιὰς ἀπὸ πράσινον χρῶμα, — καὶ εἶχε ὕψος φοβισμένον, ἀνήσυχον, ὡς νὰ ἤκουε γαυγίσματα σκύλων καὶ πυροβολισμοὺς κυνηγῶν. . . .

Καὶ ὅμως ὁ λαγῶς μου ἤμποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ. . . ἤμουν τῶσον ἀδελῆς καὶ ἀκίνδυνος Νεμῶδ! Ὅλα τὰ βλήματα ἐπιπτον πλαγίως, ἐπάνω εἰς τὸν καταγραμμένον ἐκεῖνον θάμνον. Ὑπάρχουν χρώματά, τὰ ὅποια «τραβοῦν τὸ μάτι»

καὶ ἐν ἀπὸ αὐτὰ εἶνε τὸ πράσινον. Ὅσο καὶ ἂν ἐσκόπευα ἀλλοῦ, ἐκεὶ κατέληγα πάντοτε — νὰ πάρ' ἡ εὐχή!

Καὶ γέλιε ὁ Σόλων! . . . Ἐἶχεν ἐνθυμηθῆ καὶ μου ἐπανελάμβανε διαρκῶς τὸ παλαιὸν ἀνέκδοτον τοῦ Διογένοτος, ὁ ὅποιος αἰδῶν ποτε τοξότην ἀφῶ, ἐπὶ σκοπὸν ἐκάθησεν — «Ἴνα μὴ πληγῶ! ἔφη.»

Ἐν τούτοις καὶ ὁ Σόλων δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ἀπὸ ἐμὰ ἐ φ υ ῖ ς. Ἀλλὰ δὲν ἀπηλπίζομεθα τῶσον εὐκόλα. Ἐξηκολουθοῦμεν ἐπιμόνως νὰ τουφεκίζωμεν τὸν λαγῶν, ἔρθιοι, γογατιστοὶ ἢ ἐξηπλωμένοι προηγηθῶν, ὅπως οἱ στρατιῶται. Ἡ εὐσυνειδήτος αὐτὴ ἐξάσκησης δὲν ἐμεινεν ἄκαρπος, καὶ ἐπιτέλους μίαν ἡμέραν — τί ὠραῖος καιρὸς γιὰ κυνήγι! οὔτε μίᾳ πνοῇ ἀνέμου, οὔτε ἐνα σύννεφον εἰς τὸν οὐρανόν, — κατῶρθωσα νὰ φωνάζω θριαμβευτικῶς:

« Ἐπιτυχία! . . . Ἐσκότωσα τὸν λαγῶν!»

Πράγματι, τὸν εἶχα ἐπιτύχῃ κατὰ κέφαλα.

Ἐκείνην τὴν ὥραν ἐπενοῦσεν ἀπὸ ἐκεῖ ἡ μαγεύρισα καὶ ὁ Σόλων τὴν ἐφώνησε:

— «Ἐπιτυχία! . . . Ἐσκότωσα τὸν λαγῶν!»

— Ἐπὶ ποῦ εἶσαι, Μαργαρώ; Ἐτοίμασε τὴς κατασφάλας σου καὶ τὴ φωτιά σου. Ἐσκοτώσαμεν ἐνα λαγῶν, ὁ ὅποιος πρόκειται νὰ γίνῃ σαλιμ.

— Ἐσκότωσα μεν! . . . ὄχι δὰ! Ἐσκότωσα θέλεις νὰ πῆς.

— Ἄ, φίλε μου, δὲν ἐννοῶ νὰ σου πάρω τὴν δόξαν σου. Ὁ πληθυντικὸς μου ἦτο τρόπος τοῦ λέγειν.

— Ἐστὼ. Τώρα ὁμοῦς πρόκειται νὰ σκοτώσω καὶ τίποτε ἄλλο. Τὸ σημάδι μας ἐγίνεν ἐλεεινὸν· πρέπει νὰ λὰξωμεν τὸ καρτόνι.»

Ἐξωγράφισα δεῦτερον καρτόνι, ἐξωγράφισα τρίτον, καὶ ἄλλα ἀκόμη, πάντοτε μὲ σινικὴν μελάνην διὰ τὸ ζῶον, καὶ μὲ πράσινον διὰ τὸν ἀπαραίτητον θάμνον. Καὶ τὰ ζῶα μου τὰ ἐπετύχχανα θαυμάσια, — ὑπὸ ἐποψιν ζωγραφικῆς, — διότι τὰ ἐπερνα ἀπὸ μίαν εἰκονογραφημένην Ζεφολογίαν. Ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἐποψιν σκοπευτικῆς, δὲν τὰ ἐπέτυχνα ἀλιγώτερον. Ὅτιω ἐλάθαμεν τὴν εὐχάριστον νὰ σκοτώσωμεν διαδοχικῶς: ἐνα κουνέλι, ἐνα ἐλάφι, ἐνα ἀγριόχοιρον, μίαν ἀλώπεκα καὶ ἐνα λύκον.

Κατόπι, μεταβαίνοντες ἀπὸ τὰ τετράποδα εἰς τὰ πτηνά, ἐσκοτώσαμεν — πάντοτε κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, δηλαδὴ εἰκονικῶς, — ἐνα φασιανόν, μίαν πέρδικα, ἐνα τσαλαπετεινόν, ἐνα ὄρνυκι καὶ μίαν μπεκιάτσιν. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι διὰ τὸ πτερωτὸν θήραμα ἐπενοῦσαμεν ἐνα σημάδι, ὁλοωςδελου ἰδιαίτερον καὶ πρωτοτυπον:

Ἀντὶ νὰ καρφῶνουμεν ἐπάνω εἰς τὸ πλαισίον, ὅπως πρίν, τὸ ζωγραφισμένον καρτόνι, τὸ ἐκόπταμεν στρογγυλὰ καὶ

το ἐκρεμοῦσαμεν ἀπὸ ἐνα σύρμα, μήκους ἕως πενήτηντοκα ἑκατοστῶν, τοῦ ὁποίου τὴν ἄλλην ἄκραν ἐδέναμεν ἀπὸ ἐνα καρφὶ εἰς τὴν ἐπάνω πλευράν τοῦ πλαισίου. Τὸ σημάδι μας λοιπὸν ἐγίνετο ἐκ κ ρ ε μ ε ς ἤρκει νὰ τῷ δίδωμεν μίαν μικρὰν ὄθισιν διὰ νὰ ταλαντεύεται ἐπὶ πολλὴν ὥραν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἠμποροῦσαμεν νὰ σκοπεύωμεν καὶ νὰ σκοτωνώμεν τὰ διάφορα πτηνά κεῖς τὰ πεταχτά» κατὰ τὴν φράσιν τῶν κυνηγῶν.

Ἐξῆς ἐκεῖ ἐπῆγα εἰς τὸ πανόραμα ὅταν ἐμβαίνης, τί ἀστεῖο! τοῦ δίδουν ἐνα εἰσιτήριο, τὸ ὅποσον εἶνε καὶ λαχέον, διότι ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ τραβήξῃς ἐνα αἰθῆρο καὶ νὰ σου πέσῃ κάτι τι. Ἐγὼ ἤμουν πολὺ ἀτυχός. Φαντασθῆτε ὅτι μοῦ ἐπεσεν . . . ἐνα ζευγάρη σκουλαρίκια!»

Ἐλεγε, ἔλεγε ὁ φλόαρος. Ἀλλὰ δὲν τον ἠκούσαμεν πλέον. Ὅποια ἀπογοήτευσίς! Τὸ κινητὸν σημάδι γνωστὸν . . . καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Νίκον ἀκόμη! Καὶ μεις ποῦ ἐνομιζόμεν ὅτι τὸ εἶχαμεν ἐφεύρη πρώτοι; Ἀλλοίμονον! Ὅστε τὸ αὐτὸν τοῦ Κολόμβου δὲν ἦτο!

«Ἐπιτυχία! . . . Ἐσκότωσα τὸν λαγῶν!»

— Ὡ, ἐννοεῖται! ἀπαντοῦσα συμφωνότατος καὶ σοβαρότατος, μὲ τὰ χέρια ἕστῆς τσέπης. Ὅποτε θέλομεν, εἰμποροῦμεν νὰ πάρωμεν δίπλωμα ἐφευρέσεως.»

Καὶ εἶχαμεν καὶ οἱ δύο ὕψος ἐμπόρων, ἀποσυρμένων ἀπὸ τὸ ἐμπόριον, ἀφ' οὗ ἔκαμαν περιουσίαν.

Μίαν ἡμέραν ἦλθε νὰ μας ἐπισκεθῆ ὁ Νίκος, ὁ υἱὸς τοῦ φαρμακοποιοῦ. Καὶ ἀφ' οὗ ἐθαύμασαν ἀρκετὰ τὸ τουφέκι μου — ἐξ ἀποστάσεως, διότι ἐφοβεῖτο μήπως ἦτο γεμάτον, —

— Ἔ, τί λές; δὲν του δειχόμεν καὶ τὸ κινητὸν σημάδι; ἠρώτησα σιγὰ-σιγὰ τὸν Σόωνα.

— Ναι, ναι! μοῦ ἀπεκρίθη. Ὁ Νίκος ὁ καίμενος εἶνε ἀρκετὰ κουτός, ὥστε νὰ μὴ φοβούμεθα ὅτι εἰμπορεῖ νὰ μας κλέψῃ τὴν ἐφεύρεσιν μας. . . . Καὶ θὰ τον κάμουμε χάρι, ποῦ θὰ τα χάσῃ. . . .

Τὸ σημάδι ἐτέθη εἰς κίνησιν καὶ ὁ Σόλων ἀνέλαβε νὰ ἐξηγήσῃ τὸν μηχανισμόν του εἰς τὸν φίλον μας.

«Ὅ, τι ἀπλοῦστερον, βλέπεις!» τῷ εἶπε κατόπι μὲ προσποιητὴν μετριοφροσύνην.

«Ὡ, ἐννοεῖται! ἀπεκρίθη ὁ Νίκος γελῶν. Πολὺ ἀπλοῦν μάλιστα. Νά, νά, ξεύρω, ξεύρω. . . . Αὐτὸ πηγαίνει κ' ἐρχεται, τὰ, τὰ, σὰν τὸ ἐκρεμῆς τοῦ ὄρολογίου. . . . Τί νὰ σας πῶ! Ὅστε σπουδαία εἶνε ἡ ἐφεύρεσίς σας, οὔτε νέα!

— Ὅστε νέα! . . .

— Ὁὐ βέβαια! καθόλου νέα! Πέρσω ποῦ πῆγα μὲ τὸν πατέρα μου ἐπὶ τὴν Ἰταλία, εἶδα ἐνα σωρὸ τέτοια. . . . Πῆγα σὲ μίᾳ σκοπευτικῇ γιὰ παιδιὰ — μὲ ψεύτικα τουφέκια, ξεύρετε, — καὶ τὰ σημάδια τῆς ἦσαν ὅλα ἔτσι, ἐκρεμμῆ, τί, τὰ. . . . Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐκεῖνα ἦσαν καλλίτερα, κόκκινα, πράσινα, γαλάζια, καὶ παρίσταναν πλοῖα, ἀγγέλους,

παπαγάλους, κτλ. Παρακάτω ἦταν ἐνα λεοντάρι, καὶ ἄρα τὸ ἐπιτύχαινε μὲ τὸ ψεύτικο τουφέκι, ἐμοῦγκριζε μίᾳ γάτα ἐνταυοῦριζε ἐνα πουλὶ ἐβγαίνεν ἀπὸ ἐνα κουτὶ καὶ ἐκελαδοῦσε μίᾳ γυναῖκα ἐκτυποῦσε τὸ παιδί τῆς καὶ ἐκείνο ἐφώνηζε. . . . Δὲν ἤξεύρετε τί ὠραία ποῦ ἦταν! . . . Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπῆγα εἰς τὸ πανόραμα ὅταν ἐμβαίνης, τί ἀστεῖο! τοῦ δίδουν ἐνα εἰσιτήριο, τὸ ὅποσον εἶνε καὶ λαχέον, διότι ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ τραβήξῃς ἐνα αἰθῆρο καὶ νὰ σου πέσῃ κάτι τι. Ἐγὼ ἤμουν πολὺ ἀτυχός. Φαντασθῆτε ὅτι μοῦ ἐπεσεν . . . ἐνα ζευγάρη σκουλαρίκια!»

Ἐλεγε, ἔλεγε ὁ φλόαρος. Ἀλλὰ δὲν τον ἠκούσαμεν πλέον. Ὅποια ἀπογοήτευσίς! Τὸ κινητὸν σημάδι γνωστὸν . . . καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Νίκον ἀκόμη! Καὶ μεις ποῦ ἐνομιζόμεν ὅτι τὸ εἶχαμεν ἐφεύρη πρώτοι; Ἀλλοίμονον! Ὅστε τὸ αὐτὸν τοῦ Κολόμβου δὲν ἦτο!

«Ἐπιτυχία! . . . Ἐσκότωσα τὸν λαγῶν!»

— Ὡ, ἐννοεῖται! ἀπαντοῦσα συμφωνότατος καὶ σοβαρότατος, μὲ τὰ χέρια ἕστῆς τσέπης. Ὅποτε θέλομεν, εἰμποροῦμεν νὰ πάρωμεν δίπλωμα ἐφευρέσεως.»

Καὶ εἶχαμεν καὶ οἱ δύο ὕψος ἐμπόρων, ἀποσυρμένων ἀπὸ τὸ ἐμπόριον, ἀφ' οὗ ἔκαμαν περιουσίαν.

Μίαν ἡμέραν ἦλθε νὰ μας ἐπισκεθῆ ὁ Νίκος, ὁ υἱὸς τοῦ φαρμακοποιοῦ. Καὶ ἀφ' οὗ ἐθαύμασαν ἀρκετὰ τὸ τουφέκι μου — ἐξ ἀποστάσεως, διότι ἐφοβεῖτο μήπως ἦτο γεμάτον, —

— Ἔ, τί λές; δὲν του δειχόμεν καὶ τὸ κινητὸν σημάδι; ἠρώτησα σιγὰ-σιγὰ τὸν Σόωνα.

— Ναι, ναι! μοῦ ἀπεκρίθη. Ὁ Νίκος ὁ καίμενος εἶνε ἀρκετὰ κουτός, ὥστε νὰ μὴ φοβούμεθα ὅτι εἰμπορεῖ νὰ μας κλέψῃ τὴν ἐφεύρεσιν μας. . . . Καὶ θὰ τον κάμουμε χάρι, ποῦ θὰ τα χάσῃ. . . .

Τὸ σημάδι ἐτέθη εἰς κίνησιν καὶ ὁ Σόλων ἀνέλαβε νὰ ἐξηγήσῃ τὸν μηχανισμόν του εἰς τὸν φίλον μας.

«Ὅ, τι ἀπλοῦστερον, βλέπεις!» τῷ εἶπε κατόπι μὲ προσποιητὴν μετριοφροσύνην.

«Ὡ, ἐννοεῖται! ἀπεκρίθη ὁ Νίκος γελῶν. Πολὺ ἀπλοῦν μάλιστα. Νά, νά, ξεύρω, ξεύρω. . . . Αὐτὸ πηγαίνει κ' ἐρχεται, τὰ, τὰ, σὰν τὸ ἐκρεμῆς τοῦ ὄρολογίου. . . . Τί νὰ σας πῶ! Ὅστε σπουδαία εἶνε ἡ ἐφεύρεσίς σας, οὔτε νέα!

— Ὅστε νέα! . . .

— Ὁὐ βέβαια! καθόλου νέα! Πέρσω ποῦ πῆγα μὲ τὸν πατέρα μου ἐπὶ τὴν Ἰταλία, εἶδα ἐνα σωρὸ τέτοια. . . . Πῆγα σὲ μίᾳ σκοπευτικῇ γιὰ παιδιὰ — μὲ ψεύτικα τουφέκια, ξεύρετε, — καὶ τὰ σημάδια τῆς ἦσαν ὅλα ἔτσι, ἐκρεμμῆ, τί, τὰ. . . . Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐκεῖνα ἦσαν καλλίτερα, κόκκινα, πράσινα, γαλάζια, καὶ παρίσταναν πλοῖα, ἀγγέλους,

παπαγάλους, κτλ. Παρακάτω ἦταν ἐνα λεοντάρι, καὶ ἄρα τὸ ἐπιτύχαινε μὲ τὸ ψεύτικο τουφέκι, ἐμοῦγκριζε μίᾳ γάτα ἐνταυοῦριζε ἐνα πουλὶ ἐβγαίνεν ἀπὸ ἐνα κουτὶ καὶ ἐκελαδοῦσε μίᾳ γυναῖκα ἐκτυποῦσε τὸ παιδί τῆς καὶ ἐκείνο ἐφώνηζε. . . . Δὲν ἤξεύρετε τί ὠραία ποῦ ἦταν! . . . Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπῆγα εἰς τὸ πανόραμα ὅταν ἐμβαίνης, τί ἀστεῖο! τοῦ δίδουν ἐνα εἰσιτήριο, τὸ ὅποσον εἶνε καὶ λαχέον, διότι ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ τραβήξῃς ἐνα αἰθῆρο καὶ νὰ σου πέσῃ κάτι τι. Ἐγὼ ἤμουν πολὺ ἀτυχός. Φαντασθῆτε ὅτι μοῦ ἐπεσεν . . . ἐνα ζευγάρη σκουλαρίκια!»

Ἐλεγε, ἔλεγε ὁ φλόαρος. Ἀλλὰ δὲν τον ἠκούσαμεν πλέον. Ὅποια ἀπογοήτευσίς! Τὸ κινητὸν σημάδι γνωστὸν . . . καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Νίκον ἀκόμη! Καὶ μεις ποῦ ἐνομιζόμεν ὅτι τὸ εἶχαμεν ἐφεύρη πρώτοι; Ἀλλοίμονον! Ὅστε τὸ αὐτὸν τοῦ Κολόμβου δὲν ἦτο!

«Ἐπιτυχία! . . . Ἐσκότωσα τὸν λαγῶν!»

— Ὡ, ἐννοεῖται! ἀπαντοῦσα συμφωνότατος καὶ σοβαρότατος, μὲ τὰ χέρια ἕστῆς τσέπης. Ὅποτε θέλομεν, εἰμποροῦμεν νὰ πάρωμεν δίπλωμα ἐφευρέσεως.»

Καὶ εἶχαμεν καὶ οἱ δύο ὕψος ἐμπόρων, ἀποσυρμένων ἀπὸ τὸ ἐμπόριον, ἀφ' οὗ ἔκαμαν περιουσίαν.

Μίαν ἡμέραν ἦλθε νὰ μας ἐπισκεθῆ ὁ Νίκος, ὁ υἱὸς τοῦ φαρμακοποιοῦ. Καὶ ἀφ' οὗ ἐθαύμασαν ἀρκετὰ τὸ τουφέκι μου — ἐξ ἀποστάσεως, διότι ἐφοβεῖτο μήπως ἦτο γεμάτον, —

— Ἔ, τί λές; δὲν του δειχόμεν καὶ τὸ κινητὸν σημάδι; ἠρώτησα σιγὰ-σιγὰ τὸν Σόωνα.

— Ναι, ναι! μοῦ ἀπεκρίθη. Ὁ Νίκος ὁ καίμενος εἶνε ἀρκετὰ κουτός, ὥστε νὰ μὴ φοβούμεθα ὅτι εἰμπορεῖ νὰ μας κλέψῃ τὴν ἐφεύρεσιν μας. . . . Καὶ θὰ τον κάμουμε χάρι, ποῦ θὰ τα χάσῃ. . . .

Τὸ σημάδι ἐτέθη εἰς κίνησιν καὶ ὁ Σόλων ἀνέλαβε νὰ ἐξηγήσῃ τὸν μηχανισμόν του εἰς τὸν φίλον μας.

«Ὅ, τι ἀπλοῦστερον, βλέπεις!» τῷ εἶπε κατόπι μὲ προσποιητὴν μετριοφροσύνην.

«Ὡ, ἐννοεῖται! ἀπεκρίθη ὁ Νίκος γελῶν. Πολὺ ἀπλοῦν μάλιστα. Νά, νά, ξεύρω, ξεύρω. . . . Αὐτὸ πηγαίνει κ' ἐρχεται, τὰ, τὰ, σὰν τὸ ἐκρεμῆς τοῦ ὄρολογίου. . . . Τί νὰ σας πῶ! Ὅστε σπουδαία εἶνε ἡ ἐφεύρεσίς σας, οὔτε νέα!

— Ὅστε νέα! . . .

— Ὁὐ βέβαια! καθόλου νέα! Πέρσω ποῦ πῆγα μὲ τὸν πατέρα μου ἐπὶ τὴν Ἰταλία, εἶδα ἐνα σωρὸ τέτοια. . . . Πῆγα σὲ μίᾳ σκοπευτικῇ γιὰ παιδιὰ — μὲ ψεύτικα τουφέκια, ξεύρετε, — καὶ τὰ σημάδια τῆς ἦσαν ὅλα ἔτσι, ἐκρεμμῆ, τί, τὰ. . . . Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐκεῖνα ἦσαν καλλίτερα, κόκκινα, πράσινα, γαλάζια, καὶ παρίσταναν πλοῖα, ἀγγέλους,

παπαγάλους, κτλ. Παρακάτω ἦταν ἐνα λεοντάρι, καὶ ἄρα τὸ ἐπιτύχαινε μὲ τὸ ψεύτικο τουφέκι, ἐμοῦγκριζε μίᾳ γάτα ἐνταυοῦριζε ἐνα πουλὶ ἐβγαίνεν ἀπὸ ἐνα κουτὶ καὶ ἐκελαδοῦσε μίᾳ γυναῖκα ἐκτυποῦσε τὸ παιδί τῆς καὶ ἐκείνο ἐφώνηζε. . . . Δὲν ἤξεύρετε τί ὠραία ποῦ ἦταν! . . . Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπῆγα εἰς τὸ πανόραμα ὅταν ἐμβαίνης, τί ἀστεῖο! τοῦ δίδουν ἐνα εἰσιτήριο, τὸ ὅποσον εἶνε καὶ λαχέον, διότι ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ τραβήξῃς ἐνα αἰθῆρο καὶ νὰ σου πέσῃ κάτι τι. Ἐγὼ ἤμουν πολὺ ἀτυχός. Φαντασθῆτε ὅτι μοῦ ἐπεσεν . . . ἐνα ζευγάρη σκουλαρίκια!»

Ἐλεγε, ἔλεγε ὁ φλόαρος. Ἀλλὰ δὲν τον ἠκούσαμεν πλέον. Ὅποια ἀπογοήτευσίς! Τὸ κινητὸν σημάδι γνωστὸν . . . καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Νίκον ἀκόμη! Καὶ μεις ποῦ ἐνομιζόμεν ὅτι τὸ εἶχαμεν ἐφεύρη πρώτοι; Ἀλλοίμονον! Ὅστε τὸ αὐτὸν τοῦ Κολόμβου δὲν ἦτο!

«Ἐπιτυχία! . . . Ἐσκότωσα τὸν λαγῶν!»

— Ὡ, ἐννοεῖται! ἀπαντοῦσα συμφωνότατος καὶ σοβαρότατος, μὲ τὰ χέρια ἕστῆς τσέπης. Ὅποτε θέλομεν, εἰμποροῦμεν νὰ πάρωμεν δίπλωμα ἐφευρέσεως.»

Καὶ εἶχαμεν καὶ οἱ δύο ὕψος ἐμπόρων, ἀποσυρμένων ἀπὸ τὸ ἐμπόριον, ἀφ' οὗ ἔκαμαν περιουσίαν.

Μίαν ἡμέραν ἦλθε νὰ μας ἐπισκεθῆ ὁ Νίκος, ὁ υἱὸς τοῦ φαρμακοποιοῦ. Καὶ ἀφ' οὗ ἐθαύμασαν ἀρκετὰ τὸ τουφέκι μου — ἐξ ἀποστάσεως, διότι ἐφοβεῖτο μήπως ἦτο γεμάτον, —

— Ἔ, τί λές; δὲν του δειχόμεν καὶ τὸ κινητὸν σημάδι; ἠρώτησα σιγὰ-σιγὰ τὸν Σόωνα.

— Ναι, ναι! μοῦ ἀπεκρίθη. Ὁ Νίκος ὁ καίμενος εἶνε ἀρκετὰ κουτός, ὥστε νὰ μὴ φοβούμεθα ὅτι εἰμπορεῖ νὰ μας κλέψῃ τὴν ἐφεύρεσιν μας. . . . Καὶ θὰ τον κάμουμε χάρι, ποῦ θὰ τα χάσῃ. . . .

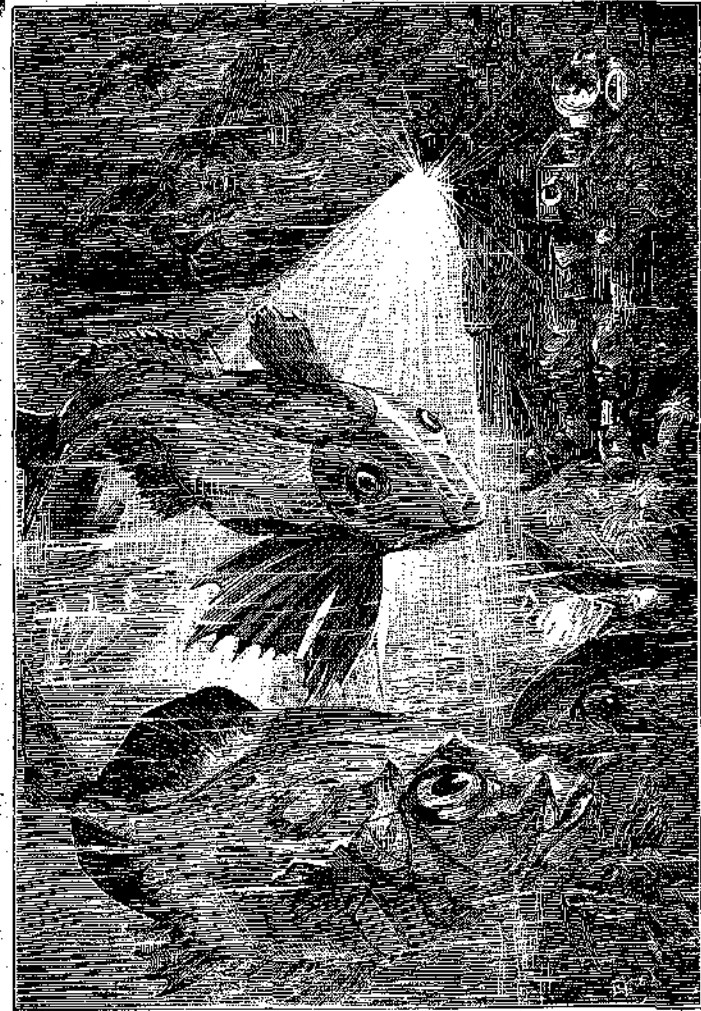
Τὸ σημάδι ἐτέθη εἰς κίνησιν καὶ ὁ Σόλων ἀνέλαβε νὰ ἐξηγήσῃ τὸν μηχανισμόν του εἰς τὸν φίλον μας.

«Ὅ, τι ἀπλοῦστερον, βλέπεις!» τῷ εἶπε κατόπι μὲ προσποιητὴν μετριοφροσύνην.

«Ὡ, ἐννοεῖται! ἀπεκρίθη ὁ Νίκος γελῶν. Πολὺ ἀπλοῦν μάλιστα. Νά, νά, ξεύρω, ξεύρω. . . . Αὐτὸ πηγαίνει κ' ἐρχεται, τὰ, τὰ, σὰν τὸ ἐκρεμῆς τοῦ ὄρολογίου. . . . Τί νὰ σας πῶ! Ὅστε σπουδαία εἶνε ἡ ἐφεύρεσίς σας, οὔτε νέα!

— Ὅστε νέα! . . .

— Ὁὐ βέβαια! καθόλου νέα! Πέρσω ποῦ πῆγα μὲ τὸν πατέρα μου ἐπὶ τὴν Ἰταλία, εἶδα ἐνα σωρὸ τέτοια. . . . Πῆγα σὲ μίᾳ σκοπευτικῇ γιὰ παιδιὰ — μὲ ψεύτικα τουφέκια, ξεύρετε, — καὶ τὰ σημάδια τῆς ἦσαν ὅλα ἔτσι, ἐκρεμμῆ, τί, τὰ. . . . Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐκεῖνα ἦσαν καλλίτερα, κόκκινα, πράσινα, γαλάζια, καὶ παρίσταναν πλοῖα, ἀγγέλους,

«Τότε ἡ φλόξ ἐξανάπτει διαμῆς καὶ γίνεται μίᾳ ἀστραπῇ ζωηρὰ καὶ ταχεῖα.» (Σελ. 302, στήλ. α').

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 293).

Τὸ ὄνειρον τοῦ Ἰωάννου Μαντζουράνα ἦτο πρωτότυπον, ποιητικὸν συγχρόνως καὶ ἐπιστημονικόν. Τὴν πρώτην ἰδέαν συνέλαβε κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν Ἀγρίον Στέφανον, ἐγώπιον τοῦ ἀγγείου μὲ τὰ κόκκινα ψαράκια καὶ τὰ πράσινα βατραχάκια, καθ' ἣν στιγμὴ

Παπαδόπουλον — ὁ **Τοῦν-Τοῦν** μετὰ τὸ **Ταπεινὸν Ἴον**, **Ἑλληνικὴν Καρδίαν**, **Τοξοῦδα Ἀρτεμίου**, **Πογγὸν Ἀράκι**, **Ναυτοπούλαν** καὶ **Δεῶν** — τὸ **Ταπεινὸν Ἴον** μετὰ τὸν **Κολοσσὸν τῆς Ρόδου** — ἡ **Ἀστροφεγγίη** μετὰ τὴν **Ἥχον**, **Τσοῦχηραν**, **Τσοῦκνίδα**, **Κῆμα τοῦ Δουράβειου**, **Γλασκίαν Ἑλλάδα**, **Ὀραίαν Κέρκυραν**, **Μαθρον Πρίγκιπα** καὶ **Δάφνην** — ὁ **Ἐρμῆς τοῦ Πραξιτέλους** μετὰ τὴν **Ἑλληνικὴν Θάλασσαν**, **Τοξοῦδα Ἀρτεμίου**, **Δεσποῦνίδα Ἀῶ** καὶ **Πρόσφυγα Βολιώτισσαν** — ὁ **Τρομάρας** μετὰ τὴν **Ἀρχοραν τῆς Εὐενχίας** καὶ **Ἐτοι μάρσεσι** — τὸ **Παλλικαρι** τῆς **Λαζίας** μετὰ τὸν **Τοῦν-Τοῦν** — ἡ **Μικρὰ Γυροπούλα** μετὰ τὴν **Ἑλληνικὴν Καρδίαν**, **Ἑλληνίδα Καλλιτέχνη**, **Κυανόλευκον Σημάρι**, **Ἐτοχὴ Ὀνητή** καὶ μετὰ πάντας τοὺς ἐν Τραπεζοῦντι συνδρομητάς — ἡ **Ρωμοπούλα** μετὰ τὸν **Τοῦν-Τοῦν** καὶ **Παταράκ** — ὁ **Μικρὸς Ἐθελότης** μετὰ τὸν **Στρατηγὸν Ἀρτίθα** καὶ **Μαθρον Πρίγκιπα** — ὁ **Ἀτρώμετος Λέων** μετὰ τὴν **Λευκὴν Λύονα** — ἡ **Θαλασοῦδλη** μετὰ τὸν **Λευκὸν Μανουδάκι**, **Χρσοῦδν Σιάχην**, **Καλλιτέχνη**, **Διαβολοκίην** καὶ **Μπόρολόγο** — τὸ **Ἀρχαθί** μετὰ τὸν **Τορπιλλιτὴν**, **Πελοναῦτην**, **Τσοῦχηραν**, **Ὀραίαν Κέρκυραν**, **Μαργαρίταν** καὶ **Ἐτοι μάρσεσι**.

Ἐκτός τοῦ Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας, τοῦ **Θουκυδίδου τοῦ Ἱστοριοῦ**, τοῦ **Ἐθελότη** τοῦ **Στρατιώτου**, τοῦ **Ὀθρανίου Τόξου** καὶ τοῦ **Ἀνδρείου Ἀργοναῆτου**, δέονται ἀκόμη τὴν ἀναλλάγη μετὰ ὅλους : τὸ **Ὑποβρύχιον** καὶ ὁ **Μέλιος Πατρῶν** (ὁ ὁποῖος θὰ δώσῃ μάλιστα καὶ βραβεῖον) ὡστε, βραβείον βέλῃ, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ ἀμέσως ἐν τετραβδίῳ του πρὸς τοὺς ἀνωτέρω, χωρὶς νὰ κάμῃ πρῶτα ἐιδικτέραν πρότασιν.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : **Πλάτωνα Α. Διαμαρτυροῦλον** (φυλλ. ἐστέλλεσαν) Ἀσπροσταμίτην (ὄχι, δὲν ὀνομάζεται οὕτω ἡ Πόλις).

μερικὴ Φλογέρα! Ὅρα (τὸν κατενθουσιωμένον μετὰ τὸν εἶπλον ἐφευρέτης τοῦ Ἐσπεραθώματος) **Διογένην Λαέρτιον** (τὸν εὐχαριστῶ διὰ τοὺς ἐνθουσιώδεις τὸν λόγους) **Χριστόδουλον Ζηδεῖοῦλον** καὶ **ἀδελφός**, **Ὀλύμπιον Δία**, (κ' ἐγὼ ἐλάρην πολὺ διὰ τὴν ἐπιστροφήν τοῦ **Κολοσσῦ τῆς Ρόδου**) **Ἄθραν τοῦ Φαλῆρου** (ἔστειλα τὸ φυλλάδιον) **Ἀκτίνα Ἥλιου**, **Μόσαρτ** (ἐξε-ἀλεσθῆ) **Ἀφρομέρον Ἄθμα** (καὶ ὠραιοτάτη ἡ ἰδίαι) **Ζαχαρίον Κερανοβόλον Δία** (ἐλήθησαν) **Ἀστροφεγγίαν** (ἡ ὁποία, ἐν ἐπραγματοποιεῖται τὸ σχέδιον τῆς **Μελλοῦσης Καλλιτέχνης**, θὰ ἦρχετο εἰς τὴν **Μ. Κυριακὴν** φοροῦσα τὸν οὐρανὸν μετὰ τὰς τρεῖς) **Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλου** (τί λαμπρὸν γράφημον!) **Τρομάρας** (ὅ ἀγαπήτη μου, τὴν διάλεκτόν σου ὁ Ἀνανίας τὴν ἤνευρον ἀπὸ μικρὸ παιδί!) **Θεόπουσαν** (λοῖπον καλῶς ἤλας!) **Παλλικαρι** τῆς **Λαζίας** καὶ **Μικρὰν Γυροπούλαν** (αὐτὰ ἐτέλεξα) **Μικρὸν Διάβολον** (ὁ ὁποῖος ἐνόησε τὸ ὄνομα τῆς **Ἐσπερίας Ἄθρας** ἀπὸ τὰ ἀρχικά της καὶ ἀπὸ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς της) **Ὑποβρύχιον** (τοῦ ὁποῖου ἔλαβα τὴν ἑωρακτικὴν) **Λίθρον Προσκύματος** (δεκτόν) **Μέλιον Πατρῶν** (ἐστ' ἀληθὴν) **Κουταλιανόν**, **Ἀτρώμετον Λέοντα** (ἐστάλησαν) **Ἀνδιόμενον Ἀναγνῶν**, **Ἀρχαθί** (μετὰ προσοχὴν διὰ νὰ μὴ ταμπληθῶ...) **Θαλασοῦδλη** καὶ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Σεπτεμβρίου, ὑπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἁπάτας ἐστέλλονται μέχρι 13 Ὀκτωβρ. ε.ε.

492 Ἀξιόγραφος.
 Τρεῖς δισύλλαβος προθέσεις ἰσωνά μου σχηματίζου.
 Ὅσοι μέχουιν ἀν με θίλουιν καὶ με ἀναθεματίζουιν.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσράου Βήμονος

493. Δίνεγμα.
 Τέσσαρα ποδάρια κάτω,
 τέσσαρα ποδάρια ἐπάνω,
 τέσσαρα ποδάρια φεύγουιν,
 τέσσαρα ποδάρια, μένουιν.
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀγάρης τοῦ Ἑλλίου.

493. Σύνθεσις λέξεων.
 Διὰ καταλλήλου συναρμογήσεως τῶν κήτων δεκαπέντε συλλαβῶν σχηματίσων τέσσαρα ὀνόματα ἀνδρῶν :
 Σαν-να-μι-ασ-ορ-α-τος-λυ-κλης-κλε-δρος-δρος-δε-στο-νι.
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κισσαλλητικῆς Ἀδρας.

493. Φωνηεντόλιπον.
 κ-πλ-κ-λλ-λγ.
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βυραῖου Κάνης.
26. Ἑλλαιοσύμφωνον
 η-αη-ηρα-αο-οι-οι-αιαει.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Διήλου τοῦ Ἑλλίου.

ΑΥΣΕΙΣ
 ὡν κυριακτικὸν ἑορτήσων τῆς 2 Ἀυγούστου 1897.

398. Καισάρια (Καῖσαρ, ἰα). — **399. Ἰμβρος**, ὄμβρος.

400. Π	401. Ρ Δ Σ	402. Ι
ΠΑΣ	Ρ Η Ο	Η
ΠΑΡΑΟΣ	Ο Ι Ν Ο Σ	ΧΡΙΣΤΟΣ
ΣΩΔΩΝ	Ρ Ι Ο	Ο
ΣΟΝ	Δ Α Σ	Υ
Σ		Σ

403—407. Γνωσμένης τῆς ἀναλλαγῆς διὰ τὴν συλλαβῆς ἄνω, σχηματίζονται αἱ λέξεις ἠλικῶν, ἄκων, λάκκων, εἰδῶν, πευκῶν. — **408. 412. 1.** Γάδος, **2.** Ἀδραράς, **3.** Ὀξυρρυγγος, **4.** Πέρκη, **5.** Τρίγλη. — **413. ἸΝΔΟΣ** (1, αἰ. 2, Δαλνία, 3, Ρόδος, 4, αἰθουσα, 5, Περσεύς). — **414.** Μῆπω δίκην δικίας κριν ἑμφοῖν μῦθον ἀκούσασα. — **415.** Μῆνετι κωνηρῶ συγκατακίχης.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)

Ἡ πρώτη περίοδος τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖται ἐκ τόμων 24, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ποικίλλει ὡς ἑξῆς :
 Α' — Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχ. 1, 10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπιτροπῆς καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ἑλευθεροὶ ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἐπόμενοι 16 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» : **4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χαριστὰ ἕκαστος.**
 Β' — Πρὸς φρ. 2, 50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἐπόμενοι 6 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» : **1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.**
 Γ' — Φράγκ. 10 τιμῆται ὁ **10ος** τόμος, πλησιάζων νὰ ἐξανταράσσεται μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς συστημένης πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ἐκδότῃ τῆς «Διαπλάσεως» Ἰσθμὸς Αἰῶλου 119—Εἰς ἈΘΗΝΑΣ.

τληθῆ, ὅπως ἐξηγητῆθῃ ἤδη ὁ 2ος πωληθέντων τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἑκατὸν ἀντιτόπων πρὸς 10 φρ.
 Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βραβυμῶν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.

ΤΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (ἀπὸ τοῦ 1894)

Ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε τρεῖς τόμοι τῆς Β' περιόδου, ἧτοι : ὁ τόμος τοῦ 1894, ὁ τοῦ 1895 καὶ ὁ τοῦ 1896, ὧν ἕκαστος τιμῆται ἄδειος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὐρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειωμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδείων προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἑκάστης δυάδος τῶμων.

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀφῆλους εἰκονογραφημένους τούτους τόμους (ὧν ἕκαστος εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων, ἀποτελῶν αὐτοτελὲς βιβλίον) ἐκτός τῆς ἄλλης ποιικίλης, τερπνῆς καὶ μορφωτικῆς αὐτῶν ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς διδακτικὰ καὶ ἱθαυγότατα ἠθικὰ μυθιστορήματα :

Εἰς τοὺς τόμους τῆς ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ὁ Ἀνοικτάρδος ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ Τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βρόχος τῶν Γλῆρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς Ἥρω, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κορὴ τοῦ Γεροθωμά, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ. 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κεράβιον ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Δι' Αἰεταί : Διαικτοὶ ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος ἐν τῷ 17 καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυροπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20. — Ἡ Ἀδελφούλα μου ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι, ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μικρὸς Ἀρόδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροδινῶνος, ἐν τῷ 23, 24.

Εἰς τοὺς τόμους τῆς ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἐν τῷ 1ῳ τόμῳ, (1894) : — α'.) Ἡ Πριγκίπισσα Ροζέττα. — β'.) Τὰ Παιδιάματα τοῦ Γιαννίχου Σωκράτ. — γ'.) Ὁ Μικρὸς Κόμης.
 Ἐν τῷ 2ῳ τόμῳ (1895) : — α'.) Ἐν Οἰκογενεῖα. — β'.) Οἱ Τέσσαρες ἀδελφοί. — γ'.) Μαῦρη καὶ Ἀσπρος.
 Ἐν τῷ 3ῳ τόμῳ, (1896) : — α'.) Καῖσαρ Κασσαπέλλ, ὑπὸ Ἰουλίῳ Βέρν. — β'.) Ὁ Ὀρραῖος τῆς Νέας Ὀρλεάνης.